

עין משפט
גר מצוה

לד:

לי צידך והלה אומר אין לך צידי אלא חמשים וחמשים איני יודע מתוך שאינו יכול לשבע משלם והיינו כר' אבא ומיהו איכא למימר דר"נ דמוקי מתני' א' כר"מ וכמו שמפרש ר' אבא¹ הוא סבר כר' יוסי אבל עוד קשה דבשמעתין משמע דהלכתא כר' אבא מדקאמרין סבור רבנן

קמיה דאבי' למימר דהיינו נסכא דר'

אבא וקאמר נמי אלא אי דמיא לרבי אבא כו' וצ"מ ק"ל כרב נחמן צדיני ועוד תמיה דהתם גבי יתומים מן היתומים קאמרי רב ושמואל דאם מת לזה בחיי מלוה כבר נתחייב מלוה לגבי לזה שצוה ואין אדם מוריש שצוה לגביו ומתוך שאין המוצעין יכולין לשבע פטור הנתבע ור"א פליג עליה (שם מת.) וקאמר יורשין נשבעין שצוה יורשים ונטילין והיינו כרבי אבא דמתוך שאינו יכול לשבע או תובע או הנתבע משלם הנתבע ומסיק התם דעבד כרב ושמואל עבד דעבד כרבי אלעזר עבד ומפרש ר"ת דרב נחמן שפיר סבר כר' אבא בנסכא ובמנהג ש' ל צידך וא"ל אין לך צידי אלא חמשים וחמשים איני יודע

ודוקא בשניהם שחדין פסיק רב נחמן כר' יוסי דאמר יחלוקו ורבי אבא בשניהם שחדין מורה לר"י דהלכה כרבי יוסי ועמא משום דקנסין שכנגדו לפי שהוא חשוד הלכך מפסיד החזי אבל בעלמא מחויב שצוה ואינו יכול לשבע משלם² והא דקאמר התם דרבוטיו שבא"י ר' אבא לאו למימר דר' אבא סבר לה כר"מ אלא דדייק כיון דר' אבא בעלמא סבר דמתוך שאינו יכול לשבע משלם אית לן למימר דאיהו מפרש מילתיה דר"מ דחורה שצוה למחויב לה והלכה כר"י בשניהם שחודים³ וכו' אבא בנסכא ודוקא ציטומים מסקינן דעבד כרב ושמואל עבד ודעבד כר"א עבד כדאמר הכו דלא להוסיף עלה⁴ אבל אין לפרש (י) טעמא דרב נחמן דאמר יחלוקו משום דר' אבא דכיון דשניהם שחודים ה"ל כאליו תרוייהו מחויבים שצוה ואין יכולין והלכך כל אחד מפסיד חזי ורבי אבא סבר כיון דעיקר שצוה על הנתבע ואין יכול לשבע משלם הכל דא"כ ר' אבא ורב נחמן מזו סברי שפיר כרב ושמואל ציטומים מן היתומים כי מת לזה בחיי מלוה ומפסקדין בני מלוה כיון דאין יכולין לשבע ואין נטילין כמו שפסקים שכנגדו חשוד על השצוה החזי שאינו נוטל כשהם הוא חשוד וכו' כל הנשבעין (שעבודות דף מ.) משמע כל הסוגיא דרב ושמואל פליגי אדרב נחמן ואדריבי אבא⁵ ו' ע"כ ז"ל ע"כ דלרבי אבא וכן לרב נחמן מתוך שאינו יכול לשבע אפילו המובע משלם הנתבע דפרפי'!

ההוא ארבא דהוו מינצו וכו'. הדין כל דאלים גבר וא"ת מ"ש משנים אוחזין בטלית דארב ברש ז"מ (דף ג. ב.) ושם ד"ה ויחלוקו) יחלוקו ומפרש ר"ת דאוחזין שאני דכיון ששניהם מוחזקים אין לנו להניח שיגזרו אחד לחבירו דחשיב כאילו אנו יודעין שיש לשניהן חלק זה שכל דבר יש להעמיד בחזקת מי שהוא צידו כדאמר' גבי נכסא דר' אבא דאע"ג דאמר דדיי חטפינן ליה גולן וחיצי לשלם כאילו הוא צרור שהיתה הנכסא של אותו שהיה מוחזק בה⁶ והא דמדמי ליה התם טלית לשאר ויהא מונח עד שיבא אליהו אע"ג דבשאר דהתם אין שום אחד מוחזק⁷ ז"ל דשאר נמי חשיב להו כאילו שניהם מוחזקים זו כיון דמכח שניהם נפקד ולריב"א נראה דלאו דוקא אוחזין מדמדמי לה לשאר' ואלדשמעתין איכא לשנויי כדמשני התם אפי' תימא ר' יוסי התם ודאי איכא רמאי הכא אימור תרוייהו בדהי הדדי אגבהוה הכי נמי בארצא כיון דאיכא רמאי⁸ לא יחלוקו אלא הוי דינא כל דאלים גבר והא דלא אמרינן בשנים שהפקידו כל דאלים גבר משום דלא מפקינן כדאמרין הכא אי תפסינן לא מפקינן אבל מ"ד מפקינן לא אתי שפיר ומאי פריך נמי בקמון מב' שטרות וממחליף פרה בחמור

והא התם ליכא רמאי ואין נראה (י) דהא האי טעמא לא מסיק אלא מינייהו הוא אבל טלית דאיכא למימר דתרוייהו הוא יחלוקו¹¹ ולהיאי טעמא ה"ג הוה לן למימר יחלוקו דאפשר להיות דהוה ארצא דתרוייהו ועוד פי' ריב"א דהיכא דאוחזין אפי' איכא רמאי יחלוקו כדתינא התם בפי' (דף ו.) גבי שנים אוחזין בשטר וקשאי לר"י דא"כ היכי פריך לפירושו (שם דף ג.) והא נמי כשאר דמיא דאיכא למימר אוחזין שאני דהא מהניא אפילו היכא דאיכא רמאי ועוד מאי פריך התם (דף ו.) ולית ליה לרבי מתני' דשנים אוחזין בטלית הא ע"כ יש חילוק בין דין שטר לדין טלית דבעלית אפי' אין אוחזין יחלוקו ובשטר כי אין אוחזין הוי דין כל דאלים גבר: **רב הונא אמר תפסינן**, פי' הקונט' משום דמפקינן ורב יהודה דאמר לא תפסינן משום דאי תפסינן לא מפקינן ואין נראה לר"י לתלות זה בזה מדלא פליגי הנהו אמוראי גופייהו במפקינן הכן דפליגי בתפסינן¹² לכך נראה דר"ה דאמר דתפסינן אפי' לתמן דאמר לא מפקינן דמהימנא ליה שיצא עדים¹³ ורב יהודה דאמר לא תפסינן אפי' למ"ד מפקינן היינו היכא דתפסינן כבר אבל לכתחילה לא תפסינן דחשישין דלמא לא מייתי עדים ולא נדע לצרר של מי הוא ולמי להחזיר ולכך אין לנו ליכנס בדבר: **וְב"ש** משני שטרות כו'. בשטרות מכר או מתנה איירי ולכן לשמואל דאמר שודא לא דמיא להא דתנן בפי' מי שהיה נשוי (בבבבב דף כג.): הוי כולן יוצאות ציוס אחד ואין שם אלא מנה אחד כולן חולקות בזהו דהתם בשעבוד איירי דאין שעבוד חל אלא מאותה שעה שמוכח מתוך שטר שמתחיל השעבוד דהיינו ממתרת יום שנכתבו דציוס שנכתבו אין מוכיח מתוך השטר ממי התחיל אם בצקר אם בערב אבל מתנה או מכר כל הקודם בלחות יום עלמנו וזה:

חזקת הבתים פרק שלישי בבא בתרא

אכלי הוי"ל מחויב שצוה ואינו יכול לשבע ומשלם. כך נראה שיטה זו בעיני שוב מאלאמתי כן בפי' ר"ח וש' לשונות אחרים ואין בהם ממש. וקיי"ל בזה כרבי אבא מדיליף אביי מיהא אף על גב דפליגי עליו רב ושמואל בפרק כל הנשבעין (שעבודות דף מ.) דאמר' חזרה שצוה לסמי

והמוציא מחבירו עליו הראיה ותנן נמי התם [נהפ.] וכן היתומים מן היתומים לא יפרעו אלא שצוהה ורב ושמואל דאמר' תרוייהו [שם מו.] לא שנו אלא שמת מלוה בחיי הלוה אבל מת לזה בחיי מלוה כבר נתחייב מלוה לגבי לזה שצוה ואין אדם מוריש שצוה לגביו ממון שהוא מחויב עליו שצוה אלמא הוואיל ומחויב שצוה שלא התקבלתי חוב זה ויתומין אין יכולין לשבע כן אלא שלא פסקו אבא ואין זו שצוה המוטלת על צדיהם וגם יתומים של לזה אין יכולין לשבע שפרעו צדיהם קא אמרי רב ושמואל שלא יפרע אלמא המחויב שצוה ואינו יכול לשבע לא זה ולא זה סבירא לרב ושמואל חזרה שצוה לסמי ואין כאן לא שצוה ולא פרעו ור"א פליג עלייהו [שם מת.] ואמר יורשין נשבעין שצוה יורשים ונטילין דלא ס"ל לרב ושמואל ואמר' התם [שם:] האי דיינא דעבד כר"א עבד דעבד כרב ושמואל עבד אפי' הלכתא כר' אבא ולא כרב ושמואל דאמרין התם הכו דלא להוסיף עלה עשו תקנה שלא להוסיף על דברי רב ושמואל ללמוד מדין זה דיתומים מן היתומים דדיין וקד"י רב ושמואל דיעבד משום תקנת יתומים בני לזה דחסינן עלייהו שלא ליפרע מהן בלא שצוה מעלייתא אבל בשאר דינין קר"ל כר' אבא דהמחויב שצוה ואינו יכול לשבע משלם וגם ר"ת פסק להלכתא כרבי אבא: **ארצא**. ספינה שכנרה: **האי אמר דידי הוא**. ו' ולא זה ולא זה מוחזקין בה מדלא רמי עלה ממתנינן דשנים אוחזין בטלית [ב"מ יז.] שזו נוטל עד מקום שידו מגעת וזה נוטל עד מקום שידו מגעת ולא אמרינן כל דאלים גבר. כן פיר"ח: **סיפוסה**. פן ימכרהו אבל חזקה שהחזיק בה אחר שגרעו זה עליה אינה כלום דאנן סהדי שבתרת חטיפה בזה לידו: **ספסינן** או לא **ספסינן**. מי לימא דתפסי לה ב"ד דהא אי לא משכח סהדי דתפסינן לא מפקינן לה כדמיעקרא ולא הפסיד בעל הספינה בתפסיסת ב"ד כלום או דלמא לא תפסינן דלמלא לא משכח סהדי ולא הדרינן ומפסינן לה דללקמן ונמלא שהפסיד בעל הספינה על ידינו דאי הוה שנקינן לה דלמא הוי אלים וגבר בעל הספינה ונמלא וזכה בשלו. כן ג"ל טעם השאלה:

רב הונא אומר ספסינן. ס"ל כרב פפא דאמר מפקינן. רב יהודה אומר לא תפסינן משום דס"ל לא מפקינן דלקלמיה והלכך לא תפסינן דשמא זה אין לו עדים ושקרו הוא ומכל וכל רוצה להפסיד את חבירו דמאחר דתפסי' יודע הוא דמו לא מפקינן: **אי"ל אפקוס**. וכגון דאיתרמי מילתא דתפסינן לה כרב הונא אי נמי שאמרו שניהם צ"ד לתפסא ודברי הכל: **וכל דאלים גבר**. בין בראיות בין בבת כמו שפוסק רב נחמן לפנינו כל דאלים גבר: **לא מפקינן**. דמאחר שבא ממון ישראל ציד צ"ד אינן ראשין להפקידו אלא מעבדין אותו ממון עד שיערו למי ישיבו: **מפקינן**. ענין שמתאזרוהו מתחלה שלרעת כן תפסורו שאם לא יציא עדים יחזירוהו וכל דאלים גבר: **והלכסא לא ספסינן והיכא דתפסינן לא מפקינן**. כרבי יהודה: **זה אומר של אצותי וזה אומר של אצותי**. בין בספינה בין בקרקע ואין עדות וחזקה לזה יותר מזה: **ומ"ש משני שטרות היוצאין**. לפנינו על שדה אחת של רחובן שכתב שטר מתנה לשמעון ושטר מתנה לגוי ושניהם ציוס אחד ונמלא שאין זה מוחזק יותר מזה כלל ואפי' נתברר ששמעון בשחר וגוי אחריי בערב אין הקדמה

דחד לאוקומי מתני' כר' יוסי אבל לרבנן קאמר התם האי מנה ודאי דחד מינייהו הוא אבל טלית דאיכא למימר דתרוייהו הוא יחלוקו¹⁴ ולהיאי טעמא ה"ג הוה לן למימר יחלוקו דאפשר להיות דהוה ארצא דתרוייהו ועוד פי' ריב"א דהיכא דאוחזין אפי' איכא רמאי יחלוקו כדתינא התם בפי' (דף ו.) גבי שנים אוחזין בשטר וקשאי לר"י דא"כ היכי פריך לפירושו (שם דף ג.) והא נמי כשאר דמיא דאיכא למימר אוחזין שאני דהא מהניא אפילו היכא דאיכא רמאי ועוד מאי פריך התם (דף ו.) ולית ליה לרבי מתני' דשנים אוחזין בטלית הא ע"כ יש חילוק בין דין שטר לדין טלית דבעלית אפי' אין אוחזין יחלוקו ובשטר כי אין אוחזין הוי דין כל דאלים גבר: **רב הונא אמר תפסינן**, פי' הקונט' משום דמפקינן ורב יהודה דאמר לא תפסינן משום דאי תפסינן לא מפקינן ואין נראה לר"י לתלות זה בזה מדלא פליגי הנהו אמוראי גופייהו במפקינן הכן דפליגי בתפסינן¹⁵ לכך נראה דר"ה דאמר דתפסינן אפי' לתמן דאמר לא מפקינן דמהימנא ליה שיצא עדים¹⁶ ורב יהודה דאמר לא תפסינן אפי' למ"ד מפקינן היינו היכא דתפסינן כבר אבל לכתחילה לא תפסינן דחשישין דלמא לא מייתי עדים ולא נדע לצרר של מי הוא ולמי להחזיר ולכך אין לנו ליכנס בדבר: **וְב"ש** משני שטרות כו'. בשטרות מכר או מתנה איירי ולכן לשמואל דאמר שודא לא דמיא להא דתנן בפי' מי שהיה נשוי (בבבבב דף כג.): הוי כולן יוצאות ציוס אחד ואין שם אלא מנה אחד כולן חולקות בזהו דהתם בשעבוד איירי דאין שעבוד חל אלא מאותה שעה שמוכח מתוך שטר שמתחיל השעבוד דהיינו ממתרת יום שנכתבו דציוס שנכתבו אין מוכיח מתוך השטר ממי התחיל אם בצקר אם בערב אבל מתנה או מכר כל הקודם בלחות יום עלמנו וזה:

מסורת הש"ס

^(א) [בבבבב כ:; ג.] (ב) כמותות גד., ^(ג) ז"ל ואם כן.

הגהות הב"ח

^(א) גב' מ'פוסק עד דמיתיתא: (ב) תוב' דיהא (צ"ג) וכל וכו' דשנמא דרב נחמן דאמר יחלוקו משום דכיון גליל יתומים דר' אבא נחמק: (ד) ד"ה דהא וכו' ואין נראה לר"י דהא:

מוסף רש"י

משני שטרות היוצאין ביום אחד. מכר שיהא חתם לשני בני אדם ביום אחד (בבבבבב דצ.)

מוסף תוספות

א. והשוואל מוס' שבעת שנים. ב. ג. [ד]למקומה היינו למחוייב לה. מוס' צ"מ ז': ג. [ו]אפילו החובע אינו יכול לישבע. משלם הנתבע. מוס' כסו"ה. ועיין מוס' שבעת שנים. ד. דקיי"ל כותמיה בדיני. מוס' שבעת שש. ה. ולא כפונטא את שטרו. שם. ושמואל השנים הוא דבעילה מועצת יש לנו להקל על היתומים שלא להוציא מידן מהם. מוס' צ"מ ז'. ו. ואם בני הלוה נמי חשיבי דאין יכולין לישבע מ"מ לא יפסידו כי אם החצי ואמאי לר' אליעזר נשבעין ונטילין הכל ונשמע דר' אליעזר היו כר' אבא וכו' ורבי נחמן. שבעות שש. ז. ורבי ושמואל אית להו דאפי' בשבועות הורבצין, מתוך שאינו יכול לישבע מפסיד הכל, ובשניהם חשודין נמי מפסדי החובע הכל, ודחורה שבועה לסוסי. שם. ועי"ש. ח. [והבאן] היתה מנתחת בסימטא, שאין אחד מחזיק יותר מחבירו. רע"ט. ט. [ו]כשם שאין מוציאין מידם לומר כל דאלים גבר, אין מוציאין מידם לומר יתא מנתח. נמקי' צ"מ ג. י. [ד]סבור דההיא דשנים שהפקידו אצל אחד לא מקריא תפיסה. שיעמיק צ"מ ג. יא. [ד]קאמר' דדיי היא שאני ששיתיה או שירשתייה מאבותי. אבל אומר דדיי היא סתם, וחלוקין בשבועה. נמקי' צ"מ ג. יב. וראו זו אותו טעם דרמאי דא"כ הוי"ל למימר לישנא דקאמר גבי ר' יוסי דהא ודאי איכא רמאי וזכא איכא למימר תרוייהו בבדיי הדדי אגבהוה, אלא ודאי לרבנן אפי"ם שבטענותיהם אחד מהם רמאי כיון דאיכא למימר דתרוייהו דא פלגי. מוס' אלא"ש צ"מ ג. יג. ולא היה לו להניח רב הונא ולהורישו בה רב פפא שהיה מן האמוראים האחרונים. שיעמיק. יד. ולא חיישין בבבבבב דינא דכל דאלים גבר, כיון שאין אנו יודעים אם יגבר מי אשר אלה לו. רע"ט ויטע.

בבא א ב מ"י פ"י מה' טוען ה' ו סמך ענין א' טוש"ע ח"מ ס' קלט סעיף ג:

ג א מ"י שם פט"ו ה' ד סמך שם טוש"ע ח"מ שם סעיף א וכו' קמו פטיף ככ ונכרז אלפס עד כמותות פ"ט דף ק"ו:

רבינו גרשום

תפסוה. ברשותיהו כבא ב"ד לפי שאני מאמינה לו דשפא ימכרה: אמר לה. הוואיל ולא מצאתי. ואותובא בינינו דבמיעקרא ואתובא מיד חבירו גבר והתא לו עד שיביאו דברים ואח"כ נוהן למי שהעדים מציינין: רב יהודה אמר. הוואיל דתפסוה בית דין מזה (דמא) לא מפקינן מידם עד דמיתיי חזי מינייהו מהרה. והלכתא לא תפסי' לכתחילה ודשפא מברא ונתן עינו בה והיאך נוציאנה מיד זה ברבורו של זה ואי תפסוה לא מפקינן: ומ"ש משני שטרות היוצאין ביום אחד. שהיו שניהן באין שחלו לו משעבדו קרקע ומכרו לא' או באין לטרוסין ואין שטר מהם מוקדם מחבירו:

עין משפט
נר מצוה

מסורת הש"ס

(ה) בני אמרי הנדבדע ואם:
(ז) שם בני נמי ממקמי רבנן
יתומא להו בני נמי ממקמי רבנן
מדי דלמי ביה: (א) רשב"ם
ד"ה ומאן לא וכו' לא
השביח חכמים חכמים וכו' להשיב
לבעלים. י"ב ודמי ממש להא
דמנוח חייב עני הללואם היא
דקטעו עילוי וכו' ולא היא
בנמי שמחירו למיזק לקמן
פ"ק ע"פ: (ד) בא"ד וכו'
משן דלמי שמחירו
בא"ד דהמורו במדה
אזן לרביס אינו יודע:
(ה) טוב"ד אין
וכו' ורשעים להו י"ב וכו'
גדלא לפרש לקמן פ"י מי
שמת צני רובל קהרסא אמן
קדק ק"י:

במשלם שניא אלץ
תיפוק ארעא דא בלא
בסוף. דלא מיחזי כהלואה
אלא כלוקח הימנו פירות
השנים האלו במעות הללו
(ב"מ טז:).

א. [פירוש] גול אחד
ממחשה בני אדם, צריך
לשם לכל אחד,
[ד]מחשה אחת מהם תפתח
ולשם יחזור, אבל [האכ]
אם רצו מצילים מרשותו,
[וכל דמיון גבר]. ומצו
ותולד כרש"ס. ב. ומכאן
אני אומר דלא אמרינן מינו
נגד חוקת שלש שנים וכו',
דחזקתן ברלי ליה.
שט"ק כס' שטיגל.
ו[כל וכו' נש]המינו
ומעיל לו למקצת טענתו
ולא לכל טענתו לא אמרינן
ביה מינו. ס. ד. דאע"פ
שאנו מוחא לא חזקא
מחזתו מחזת. נש"ל.

המחשבות וההחלטות לרבים שהשתתפו
בשיעור זה. שאלה נשאלו: מהם המרכיבים
המרכזיים של תהליך ההחלטה? כיצד
החלטות אלו נקבעות? כיצד הן
נעשות? כיצד הן מתקבלות? כיצד
הן מתבצעות? כיצד הן מתועדות?
השאלות הללו הועלו על ידי
המשתתפים, והתשובות הן:
החלטות אלו נקבעות על ידי
המנהל, והן מתקבלות על ידי
המנהל, והן מתבצעות על ידי
המנהל, והן מתועדות על ידי
המנהל.

ורשעים הם (1) אין נזקקים להם:
דַּתְנִי רַבִּי חֵייל גִּזְלָן שֶׁל רַבִּים לֹא
שְׁמִיָּה גִּזְלָן. שֶׁאִין מוֹנִיאִין
מִידוֹ וּמִיִּירֵי צוּה אֹמֶר שֶׁל אֲבוֹתֵי

התם להאי אית ליה דררא
[דממואן] בגוה. דקודם
מכירה הות ממנויה דהאי
ובתר מכירה דאידך ואין
ידוע ממנו של מי לידה
משיח'ה לוקו: גולן של
[רביס]. כלומר גולן של
שנים שעומדים במחלוקת
ביניהם (6) כגון אלא
שלא ניתן להשכון שאע"פ
שמשיב קרוי גולן שאין
ידוע של מי הייתה שיחוינה
ל:ל

מה "עכו"ם אין לו
ישראל הבא מחמת ע
בשומר אמר רבא

לאכן סהדי כיוון דללי ליה אלא דפירי מודה שהיו השירות שלו¹ ועוד
 לאינו רוצה לטעון לפירות הורדמיו אלא מוצע בקרקעו הפירות²;
וְאִי לִפְרִיא אַחֲתֵיהּ מֵאִי הוּא לִיחָא לְמַעְבֵּד. אין לפרש דרז אשי
 סבר לעולם ואמן הווי הורדמין דאסן קא קשה ליה
 לאשי מאי טעמא דרבנן דבעו שלש שנים מיום ליום דהא לדדיה
 ליליא למימר דמפרש רבא ברס פריקין דער שלש שנים מזהר אינש
 בצטריה טפי לא מזוהר דלא לעולם דאין לשמרו פן מזוהר לפירות
 הורדמין ועוד אלא פן היכי קאמר ליה לא מימא הכי דאצטרי
 למחויי אלא לא בעי למחוי דחוקות אינה חזקה דיכול לומר לפירות
 הורדמיו וימימי משכנתא דקורא ומאי ימימי אדרבה אס דכרי
 רב אשי מו ליה ספידא שחר לומר לפירות הורדמין ונראה לרשב"א
 דרבי אשי מו ליה לאמנוני אלא פן אומר לפירות הורדמין אלא
 שואל אלו תקנה יס לעשות משכנתא שלא יוכל לומר לאחר שלש שלי
 היא כשורידו לפירות דכבר לא מהני מחאה אלא כשומר פליט
 וגזלנא הוא דקא אפירי לארעאי בגזלנותא והיכא דאחתיא לפירות לא
 גזלנא למחויי הכי וכן פירש הקורטנר והסמא מייטא שפיר משכנתא
 דקורא דמהניא מחאה כי הוי גוונא³ וצ"ע מוס' צ"מ קי. ד"ה אמר ליה:

הורדמיו: א"ל איבעי [ליה] למחוי. בתוך שלש ולומר לעדים
שלא יאזין לו שטר מזכיר לזה המחזיק לא יוכל לטעון שטר היה לו
לזהר בספרו: דאי לא תימא הני. ומתאם לתאסף שמוחה על ה
גלגל הוא דקאלבי ארעא דידו בגלותא למחר תצנא ליה דרינא
משום הדגולה לתכירו על שדרה אסור לנאכל הכרית משום דרינא
שדדו ולסוף עשר שנים חוזר הקרקע לבעלים בזמן וגמלא קונה
פכלים שהרי הוא קרוב לשכר וקרוב להפסד שמקבל פירות של כ
דינא. שמונ המלוה ואמר לאחר שלש הקומה היא בידי הכי
ותוביל לו: דאי ביה. ולא ליה הפסד בתמיה: אלא איבעי ליה הכי
הכא נמי. אם יתאם דלפירא אחתיה איבעי ליה למחוי בתוך שלש
שהכל יודיעין שהיה על ישראל ואכלה עכו"ם שלש שנים או יותר ו
לאחר העכו"ם של חוקה לא היה לא היו חוקה אלא אחי מריה דלחר
דאיהו לא דלפסירא אנפשיה יומר לא ליה למזון ארעא דרינא
חוקה לית ליה לעכו"ם ולא כל מזון דאחי מתמיהה דקסם עכו"ם
לקמן בשמעתי [ו]. הני דבי ריש גלותא לא מחזקי משום האי טעמא
אין חוקתו כלום וחוקה שאין עמה טענה היא שהרי הוא טוען הע
אכל אי טען דרינא ואמר יחד לי ההוא עכו"ם שטר זצני דזנבה וינך
שעכו"ם מין דמקסי לקמן דמחזקי מזיג לא בעי א"ל שנים חוקתו ואכל
דר דה אלא יום אחד שטר דהוה לא היה החזיק שלש שנים וזנבה וינך

אם בא אחד מן השוק והחזיק צב. צדק קרקע דלמא רב נחמא [לד] כל דללים גבר ובה זא השלישי וחטפה מהשנים אלו הטוענים של אבוסי: אין מולאין אוסה. צד"מ מידו של זה השלישי ואע"ג דלא טעין מידו דשמה גם לב' הראשונים אין להם חלק בה: דעני רבי חייה גולן

א וּלְהִהוּא אֵת לִיָּה
יִמְרָא לֹא דִמְרָא וְאִי דִמְרָא
(6) אִם כֹּא אַחֲרָא מִן
מוֹצִיאִין אוֹתָהּ מִיָּדוֹ
רַבִּים לֹא שְׂמִיָּה גֻּלְן
שְׂמִיָּה גֻּלְן וּמוֹאִי לֹא
לְהַשְׁבוֹן: חֻזְקָתָא שְׁלֹשׁ
אַחֲרָא יֵאדְלִי לִיָּה
וְאַלְתָּהּ הוּא חֻזְקָה אִמְרָא
מִן לִפְיֹת חֻזְקָתָא
אֲבָל לְאַחֲרָא שְׁלֹשׁ לֹא
אִי לִפְרָא אַחֲתָהּ
(7) יֵאבִיעִי לִיָּה לְמַחֲוִי
וְנִי מִשְׁכַּנְתָּא דְסוּרָא
שְׁנִיא אֵלֶין תִּיפּוֹק
אִי כְּבִישָׁר לִיָּה לְשַׁמֵּר
לְקוּחָהּ הִיא בִּידִי הָכִי
רַבְנִין מִיָּד דִּאתִּי בִּיהּ
עָרִי לִיָּה לְמַחֲוִי הָכִא
מִן רַב יְהוּדָה אִמְרָא רַב
"וְהִי הִיא כְּעֹבָ"ם
קָה אֵלֹא כְּשַׁמֵּר יֵאָף
"וְהִי אֵין לֹא חֻזְקָה אֵלֹא
וְאִי אִמְרָא יִשְׂרָאֵל
לְדִידִי

דלי ליה נאָ דפּירי נאָלער הוי וואָס. אַס יאָ עדיס שטאַנדיג המעֶרער
נאָ דפּירי מקרעק וו על כּפּיִש אַל זאָ כּפּיִש שטענדיק קוואַל
צוּ מאַכר שפּייט לוי האָלדיק לפּירות זיטוּ שוּב אָין יכוֹל לערן
וּמוֹמל לוי מרמיה לוי שִׁלָּה הוּא לוי לטעניו בּזקטוּם לפּירות אַלָּא
הוּא לוי למחוט וּמדסעיִי לוי הפּסיד וכּמוּדה שּׁמכר לוי דמי. ור'
נחֵל פּירש אַי אִיטא סקדי דיבּ אַי לוי לוקח למריה אַלָּא פּירש דפּירי
דורון הוֹלִיבֵה ציטוּ נחֵבֵר שִׁאֲכִילֵה לפּירות שִׁלָּה פּירש וּמדדיה
יבֵב ליה למכּר ואָין נרֵאֵה צעני: אַמֵּר רבּ צוּד אַי טעין.
המעֶרער בּזר דלי ליה ללוקח נאָ דפּירי לפּירות הורדמיו כּדין
אִיטא למחֵה וְשִׁלָּה וּלְרִבּיע וּתּוֹקוּן הוּא דלי ליה בּזקל למוֹמל לָא
הפּסיד בּזמֵה דלי ליה וְהוּא מילי. דנאָמן: בּזקל שִׁלָּה דאָס
אִיטא דומֵה מִיִּי אִיטא לָא אִיטא צוּטריה בּזטריה: אַזל נאָכר שִׁלָּה אַי
טעין לפּירות הורדמיו אִינוּ נאָמן ואַע"ג דלָא דלי ליה נאָ דפּירי
דער חֵלֶת שׁוֹן מִיזְדֵּה אִיטא בּזטריה טיפּ לָא מִיזְדֵּה וְהוּא ליה
לזל למחוט בּזקל שִׁלָּה כּדמפּרש וּזוּל: אַי לַפּירא אַחֲסוּי.
שִׁמְכֵה דסורָה לעֶבֶר שׁוּב אִיטא לוי עשֵׁר: מֵא הוּא ליה לָא שִׁלָּה
למעֶבֶד נאָכּל שְׁכַל הַהוּרֵד אִיטא חֲצִירוֹ לפּירות שִׁלָּה שִׁלָּה אַי וְיִמֵּר

לכם שלפירות הורדמיו לכן וכן שנים וגוף הקרקע קניו לי
אבד כי לא מהרמי זו אחר שלם דמיון דמימה זו בעל השדה היה
קן ומודי כפירות לאו מחאה היא אלל כדארמין לקמן [לח:] פליגי
על מה שכתבנו דסורא וכו'. ומתקנה דרבנן הויה לא משכנתא
אבל גנביהא מורה ענין משכנתא דסורא שגולה עשרה מנה
ירות של כל שנה במנה ואין כאן לד רבית ואע"פ שזוין הפירות
שנה במנה ואפילו בשנת שדפון שלא יהו שזין פירות השנה דמי:
לפי דמיהא ולא יוכל זה לטעון לפירות הורדמיו ומחאה נמי לא
מחויי. בתוך כל שאלו המהני לא מחדל מחאה הפסדה:
קודם שחיוי: ישראל בהא מחמה עבו"ס הרי הוא עבו"ס. פסד:
ון שלקחה מישראל ואולי ישראל וקנה מההוא עבו"ס ואכלה גם הוא
ומפיק ליה מדידה ישראל וישראל לזיל ולימבע לעבו"ס דזון מניה
ועבו"ס עד לדימא ליה לא י שטר דרזיני דבזנת לא מישראל דזין
וישם הם ישראלי ירמו למחוח והלכן לא תקנו חוקה כדארמין
וישם ישראל אנו למחוח וישראל וכו' בהא מחמה עבו"ס א"פ"ש שהחוק
ם מכרה לי אבל איני יודע היאך בזה ליד העבו"ס שיוכל למכרה.
אימי זו שלקחה ממך מהימן דמי למאן דא"ל קמי דידי וזנה ההוא
שני חוקה. ודוקא בא מחמת עבו"ס דאילו בא מחמת ישראל א"פ"ש שלא
כדארמין לקמן (דף מה:) גבי ההוא דדר בקסחא בעילתא ארבע שנין:
לדדי

לדי

